

Arrest

nr. 255 607 van 4 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2021.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 6 mei 2021 waarbij de voorzitter de zaak tegensprekelijk uitstelt naar de terechtzitting van 20 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GASPART, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 11 februari 2020.

1.2. Op 27 oktober 2020 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 11 januari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en bent geboren in de hoofdstad San Salvador. U groeide er op in Loma Linda, een gegoede buurt, samen met uw moeder en uw zus. Uw vader kwam in 1992 om het leven bij een diefstal in een tankstation. Qua scholing startte u na uw middelbaar met een hogere opleiding marketing en publiciteit, maar hebt deze niet voltooid. Parallel met deze studies deed u verschillende werkzaamheden, aanvankelijk in de commerciële sector en vanaf 2017 in de horeca. Op relationeel vlak verkeert u sinds november 2018 met N.(...) M.(...) P.(...) W.(...) (CG: X; OV: X), een Colombiaanse die sedert 2004 in El Salvador verbleef.

Vanaf 6 juli 2019 begon u te werken als gerant van de bar Terapia in de wijk Zona Rosa (San Salvador). Op 4 augustus 2019 's nachts ontstonden er in uw zaak moeilijkheden met twee personen. Zij zochten amok met andere klanten en bleek dat zij gewapend waren, waarop u uw privébewaking inschakelde en hen uit uw bar liet zetten. Een half uur later werd u opgezocht door de politie, die u wist te vertellen dat een van die twee klanten, tevens een bendelid, kort daarvoor gedood was door de securityagent van een nabijgelegen bar. De andere van de twee bezocht later, op 10 september 2019, nogmaals uw bar samen met een kompaan. Hij kwam naar u toe en zei dat zijn vriend door uw schuld vermoord was, omdat u hem even daarvoor buiten gegooid had. Vervolgens merkte u dat hij aanstalten maakte om u te slaan, waarna uw bewakingsagenten hem (en de andere persoon) buiten zetten. Via uw bewaker kwam u toen te weten dat deze persoon onder de alias El Chowi bekend is. Hij is aangesloten bij de bende 18. Andermaal, op 15 september 2019, kreeg u via uw walkietalkie te horen van uw securityagent dat El Chowi, deze keer samen met drie anderen, opnieuw uw bar probeerde te betreden. U gaf het bevel hen niet binnen te laten, waarop zij na 10 minuten weggingen. Na het beëindigen van uw shift om 4 uur 's ochtends ging u naar uw auto op de parking, wanneer u plotseling benaderd werd door vier personen, waaronder El Chowi. Deze laatste zei dat hij u niet vergeten was en liet een pistool zien. Echter kon uw privébewaking ingrijpen waardoor zij allen weggingen, meer bepaald in een grijze Honda Civic. 's Anderendaags sprak u met uw oom L.(...) A.(...), een militair, die u adviseerde ontslag te nemen bij Terapia omwille van het inherente gevaar.

Op 1 oktober 2019 startte u met een nieuwe job als gerant, ditmaal in La Veinte, een drankgelegenheid in de wijk San Benito (San Salvador). Sedertdien begon uw vriendin N. dikwijls achtervolgd te worden wanneer zij met de auto onderweg was. Op 2 november 2019 lichtte N. u in dat zij in verwachting was. Om dit te vieren, hielden jullie op 6 november 2019 een bijeenkomst met vrienden in La Veinte. U was toen reeds aanwezig in uw zaak. Onderweg naar daar, zei uw vriendin u via de telefoon dat zij opnieuw achtervolgd werd en, wanneer zij aankwam, zag u diezelfde Honda Civic passeren en wegrijden. Die dag gebeurde er verder niets. Op de vrijdag van diezelfde week was u aan het werk, toen een van uw obers u meldde dat u naar een bepaalde tafel geroepen werd. Bleek dat dit El Chowi was, samen met twee anderen. U verschuilde zich tot diep in de nacht in uw kantoorruimte tot wanneer zij weggingen. Later, aangekomen bij uw wagen, merkte u dat de twee vensters aan de bestuurderskant kapotgeslagen waren. U belde vervolgens naar de politie en vertelde hen alles, maar zij zeiden dat ze niets konden doen vermits er geen sprake was van diefstal. De dag nadien probeerde u uw baas – de eigenaar van La Veinte – te contacteren, maar deze leek van de aardbol verdwenen te zijn. In de periode daarna hoorde u via uw boekhoudster dat er een aanhoudingsbevel tegen hem was uitgevaardigd omwille van drugverkoop in een andere drankgelegenheid. Omdat u niet betrokken wilde geraken bij deze perikelen en gezien het voorval met El Chowi, nam u op 16 november 2019 uw ontslag bij La Veinte.

Op 1 december 2019 ging u terug aan het werk, deze keer als gerant in de bar Los Toros in de wijk El Cafetalon. Op 9 december 2019 was uw partner N. een klant gaan bezoeken voor haar werk. Wanneer zij buitenkwam rond 16 uur en in haar wagen wilde stappen, werd zij onderschept door een man op een motorfiets. Deze greep haar vast bij de hals, plaatste een wapen tegen haar riem en vroeg haar waar u zich bevond en waar u werkte.

N. antwoordde dat u aan het werk was in La Herradura, een andere bar, om hem zo met een kluitje in het riet te sturen. Hierop duwde haar belager haar tegen de auto, waarop hij wegging.

Later vertrok ook uw partner met haar wagen, maar door het vershot van voorheen reed zij tegen een cementblok. Vervolgens belde zij uw schoonvader op, die haar kwam ophalen en haar onder zijn vleugels nam. U werd hiervan ingelicht via de telefoon, maar bleef die avond en nacht verder werken. Diezelfde nacht, op 10 december 2019, werd u om half 3 opnieuw opgebeld door uw vriendin. Zij wist u te vertellen dat ze onderweg was naar het ziekenhuis met uw schoonvader, omdat ze een plas bloed in haar bed had gevonden. Ook u vertrok hierna naar het ziekenhuis. Daar aangekomen, kregen jullie te horen dat N. een miskraam had opgelopen, vermoedelijk omwille van een vershot, een slag of een dergelijke impact. Hierop sukkelde uw vriendin in een depressie; zij nam diezelfde dag ontslag op haar werk. Vanaf toen bleef N. constant thuis. Zij ging van 27 december 2019 tot en met 1 januari 2020 Oudjaar vieren in Mexico met vriendinnen, een reis die ze van hen cadeau had gekregen om haar op te beuren na het verlies van jullie baby.

Op 11 januari 2020 was u aan het werk in uw zaak Los Toros, toen u rond sluitingstijd opeens El Chowi zag zitten aan een tafeltje, samen met drie anderen. U ging zich verstoppen in de keuken tot zij weggingen. Later begaf u zich naar uw auto en op het moment dat u wilde instappen, stapte er een persoon uit een andere wagen, die u met zijn ene hand onder schot hield en u met zijn andere hand uit uw auto sleurde. Daarna schopte hij u in de lies met zijn knie, waardoor u op de grond viel, en zij stampten beiden tegen uw benen en rug. U liep toen geen grote verwondingen op, maar had wel veel pijn. Het individu met het wapen zei u vervolgens dat u voor hem zou moeten werken, omwille van het gedode bendelid en omdat u tegen hem gelogen had. Meer bepaald droeg hij u op 20.000 dollar bij elkaar te rapen door het innen van renta. Op dat moment kwam de privébewaking tussenbeide, waardoor de twee mannen in hun wagen stapten en weggingen. Een half uur nadien reed u zelf met de auto naar huis. 's Anderendaags ging u opnieuw te rade bij uw oom uit het leger; hij zei dat het beter was dat u El Salvador zou verlaten. Hij raadde u aan een paspoort aan te vragen en naar de Verenigde Staten te vluchten. Ook zocht u vanaf toen met N. een ander onderkomen in een appartement in de wijk Escalon.

Op 18 januari 2020 ging u samen met uw partner naar de markt La Tiendona – u moest een aantal boodschappen doen voor uw bar. Bij terugkeer stapten jullie in jullie wagen, wanneer u opeens een pistool voelde langs achteren en het bevel kreeg door te rijden. Het was El Chowi, die samen met een kompaan jullie auto was binnengedrongen. De andere persoon zei dat u in Escalon renta zou moeten gaan innen en zo de voorvermelde 20.000 dollar per maand zou moeten verzamelen voor hen. Gedurende die autorit probeerde een van de bendeleden uw vriendin aan te randen. Ter hoogte van Soyapango moest u dan de wagen stoppen, waarna de twee belagers uitstapten en u met N. wegreed richting het shoppingcenter Metro Centro. U had daar afgesproken met uw oom, de militair, die u nu aanspoorde om naar Europa te vluchten aangezien daar geen visumvereisten zijn. Na verschillende internetopzoekingën kwam u steeds terecht bij België. Op 21 januari 2020 kochten jullie vliegtickets naar Brussel aan; na die datum verlieten jullie het appartement en begonnen jullie in 3 à 4 motels te verblijven in de wijken Escalon en Mas Ferrer. Volgend op een familiesamenkomst in het huis van een vertrouweling, vlogen u en uw vriendin N. op 9 februari 2020 van San Salvador via Madrid naar Brussel, waar jullie 's anderendaags aankwamen. Op 11 februari 2020 dienden jullie samen een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ongeveer een week na jullie vertrek zijn uw moeder en uw zus verhuisd naar de wijk Santa Elena (San Salvador) om te vermijden dat zij betrokken zouden raken bij uw problemen. Uw moeder keerde nooit meer terug naar uw ouderlijke huis in Loma Linda; zij hoorde wel via de vroegere burens dat er af en toe een grijze Honda Civic in de straat passeert. Verder kreeg u sinds uw aankomst in België een notificatie dat iemand vanuit Soyapango heeft proberen in te loggen op uw Facebookprofiel. U heeft het account thans afgesloten.

In het geval van een terugkeer naar El Salvador vreest u te worden gedood door El Chowi.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw Salvadoraans paspoort, een kopie van uw Salvadoraanse identiteitskaart, een kopie van het rijbewijs van uw partner N., een foto van de autobotsing waar zij het slachtoffer van werd, foto's van de bars Terapia en La Veinte waar u gewerkt heeft, een online nieuwsbericht over de dood van een bendelid, een online nieuwsbericht over het aanhoudingsbevel tegen uw voormalige baas bij La Veinte, een online nieuwsbericht over een schietpartij op de markt La Tiendona, een online nieuwsbericht over akkoorden tussen de Salvadoraanse president en de plaatselijke bendes, een kopie van de overlijdensakte van uw vader, een kopie van een tewerkstellingsattest van bar Terapia, samen met een bestellingsbriefje, een kopie van het diploma van uw partner, een kopie van het attest van overlijden van

uw partners moeder, drie schermopnames van Google Maps van de bars waar u werkte en, als laatste, een kopie van enkele pagina's van uw vervallen paspoort.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Eerst en vooral uit het CGVS de nodige twijfels omtrent uw werkzaamheden bij Terapia, Cervceria La Veinte en Los Toros. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u niet het adres kent van deze drie cafés waar u nota bene de gerant van was. Gevraagd naar het adres van Terapia, zegt u eerst het zich niet meer te herinneren, geeft u vervolgens een foute straatnaam en verschaft u pas bij een derde poging het juiste adres, dan wel zonder huisnummer (CGVS, p.16 + blauwe map administratief dossier). Van de andere twee bars bent u evenmin in staat de correcte adressen, noch de huisnummers geven (CGVS, p.16 + blauwe map administratief dossier). Dat u een maand na het persoonlijk onderhoud schermopnames overmaakt van de locatie van deze bars, wijzigt hier niets aan. U diende overigens geen foto's in van uzelf aan het werk op die plaatsen, hoewel u dat expliciet gevraagd werd en u liet blijken dat u die had (CGVS, p.14). Los daarvan legt u van de laatste twee cafés (La Veinte en Los Toros) geen enkel documentair bewijsstuk neer voor uw tewerkstelling op die drie plaatsen, hoewel u dat uitdrukkelijk gevraagd werd en u daarvoor voldoende tijd gekregen hebt na het persoonlijk onderhoud (CGVS, p.14). Uw verklaringen hieromtrent zijn overigens zeer ambigu. Enerzijds stelt u zeker en vast in het bezit te zijn van tewerkstellingsbewijzen – van deze twee laatste bars zou u die nodig gehad hebben voor de aanvraag van een Amerikaans visum (CGVS, p.3, 14, 18) – anderzijds stelt u dat u moeilijk aan die documenten kunt geraken daar het om zwartwerk zou gaan zonder contracten (CGVS, p.14, 18). Wat er ook van zij, blijkt dat u niet terdege kunt aantonen dat u in de laatste twee voorheen vermelde bars gewerkt hebt. Aangezien een groot deel van uw vermeende problemen daar plaatsgevonden hebben, dient het CGVS enige terughoudendheid te koesteren wat betreft deze asielmotieven.

In verband met de schietpartij in een nabijgelegen bar op 4 augustus 2019 blijkt dat u niet in staat bent om een aantal essentiële details te verschaffen. Gevraagd naar de identiteit van het gedode bendelid moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.16), dat terwijl zijn naam (B.(...) S.(...) V.(...)) letterlijk geschreven staat in het nieuwsbericht dat u indiende en de politie u naar eigen zeggen was komen vragen of deze persoon u bekend was (CGVS, p.9; CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). De reden van zijn dood zou volgens u een discussie met de securityagenten geweest zijn (CGVS, p.9). Verder gepeild hiernaar, stelde u dat het bendelid in kwestie een wapen droeg in een nabijgelegen bar (CGVS, p.16). Volgens het nieuwsbericht dat u indiende, daarentegen, werd de persoon in kwestie beschoten omdat hij er poogde diefstal te plegen (zie groene map administratief dossier). Dat u niet op de hoogte bleek te zijn van zijn naam en de aanleiding tot het incident, is zeer merkwaardig. Immers zou de dood van dat bendelid de oorsprong zijn van uw latere problemen en is het meer dan logisch dat u zich over dergelijke zaken geïnformeerd zou moeten hebben (CGVS, p.9-13; CGVS P. W. N. M., p.13).

Voor wat betreft de vermeende gebeurtenissen na de dood van het bendelid, moet worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen niet volledig consistent zijn. Over de incidenten op 15 september 2019 verklaarde u dat bendelid El Chowi samen met drie andere personen uw bar Terapia bezocht, aldus met vier personen in totaal (CGVS, p.9-10, 20). Op uw eerste interview bij de DVZ sprak u echter van drie bendeleden, zonder meer (CGVS vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, herhaalde u louter uw tweede verklaring (CGVS, p.20), waardoor deze nog steeds overeind blijft. Verder moet worden aangestipt dat u, noch uw partner bij de DVZ melding maakten van een specifieke bedreiging door een bendelid ten aanzien van uw partner, de botsing die daar het gevolg van zou zijn geweest en het miskraam (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag

3.5). Dat u zelf zweeg over zo'n impactvolle gebeurtenis, omdat u op dat eerste onderhoud een kort verhaal moest vertellen (CGVS, p.18), komt weinig overtuigend over. De verklaringen die u bij de DVZ aflegde zijn overigens behoorlijk uitgebreid (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Hierbij kan nog worden toegevoegd dat uw vriendin bij de DVZ verklaarde dat zij op het einde van het jaar verlofdagen opnam wanneer zij naar Mexico reisde, terwijl u op het persoonlijk onderhoud beweerde dat zij na het verlies van haar baby (op 10 december 2019) ontslag zou hebben genomen (CGVS, p.11; CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.8).

Los van voorgaande tegenstrijdigheden, kan voorts worden aangestipt dat de gang van zaken die u schetste weinig plausibel is. U liet uitschijnen dat El Chowi u de schuld zou geven van de dood van zijn kompaan, omdat u hen voorheen had laten buitenzetten uit uw bar op 4 augustus 2019 (CGVS, p.9-13, 15; CGVS P. W. N. M., p.13). Echter, indien hij het werkelijk op u gemunt had, is het eigenaardig dat hij meer dan een maand zou wachten alvorens u een eerste keer te komen opzoeken op 10 september 2019. Per slot van rekening zou El Chowi u in al die weken zonder veel moeite hebben kunnen vinden in bar Terapia, waar u nog aan het werk was. U verklaarde immers dat de bendeleden van de 18 met gemak de plaatselijke bars konden binnengaan (CGVS, p.15). Nog vreemder is dat, wanneer uw belager en zijn handlangers u uiteindelijk te pakken zouden krijgen, zij telkens hun doelwit zouden laten voor wat het is en wegstappen bij het zien van uw bewakingsagenten (CGVS, p.9-13). Van verdere achtervolgingen nadien vanuit uw werkplaats naar uw huis maakt u geen melding. Ook dit past niet in het gewelddadige karakter dat u hen toeschrijft, rekening houdend met de bedenking dat El Chowi en zijn metgezellen gewapend zouden zijn, deel zouden uitmaken van een geduchte criminele bende en wrok zouden koesteren omwille van een moord net vanwege zo'n bewakingsagent. Hierbij komt het gegeven dat uw belagers verschillende keren wekenlang schijnbaar de interesse in u verloren waren en u het toen geen probleem vond om te gaan werken (en zich aldus in het openbaar te begeven; zie supra). Dat zij na een windstille periode van meer dan een maand u zouden komen opwachten en uit het niets 20.000 dollar van u eisen, valt dan ook moeilijk aan te nemen (CGVS, p.12). Dat zij uw Facebookprofiel zouden proberen te hacken, evenmin (CGVS, p.13). Verder is het merkwaardig dat de bende 18 schijnbaar nooit de moeite ondernam om u te komen zoeken aan uw woonst vanaf 4 augustus 2019 totdat u het land verliet op 9 februari 2020. U verklaart dan wel dat u denkt zij langs uw voormalige woonst gepasseerd zijn, omdat uw burens daar beweerdelijk een grijze Honda Civic zagen passeren (CGVS, p.13). Afgezien van het feit dat u zich louter op een veronderstelling baseert, is dit niet aannemelijk aangezien u zelf geen melding maakte van problemen met El Chowi aan uw huis gedurende het half jaar dat u zou zijn belaagd.

De geloofwaardigheid van uw asielmotieven wordt verder ondermijnd door uw handelwijze na de vermeende problemen.

Ten eerste doet het bijzonder vreemd aan dat u steeds besloot in bars te blijven werken, dit nadat El Chowi u naar eigen zeggen reeds in het vizier had. Rekening houdend met uw bewering als zou hij u op 15 september 2019 bedreigd hebben en zijn wapen getoond hebben buiten aan bar Terapia, mag het verbazen dat u na uw ontslag opnieuw een job aannam in het uitgaansleven van San Salvador, meer bepaald in bar La Veinte (CGVS, p.9-10). U bleef daar zagezegd ettelijke weken aan het werk en vond het schijnbaar geen probleem om uw partner uit te nodigen en er feestelijkheden te organiseren met vrienden (CGVS, p.11). Dit valt maar moeilijk in overeenstemming te brengen met uw beweerde vrees voor El Chowi. De zone rond die tweede zaak zou immers ook onder de controle van de bende 18 vallen, zoals u verklaarde, en uit kaartgegevens blijkt dat La Veinte slechts op een steenworp van Terapia gelegen is (CGVS, p.15 + blauwe map administratief dossier). Een gelijkaardige opmerking kan worden gemaakt over uw volgende job bij Los Toros. Deze kroeg mag dan wel verder van voorgaande zaken gelegen zijn, toch verklaarde u dat ook deze in 18-gebied lag en dat dat een 'bar van lagere kwaliteit is' waar bendeleden gemakkelijk kunnen binnen geraken (CGVS, p.14 + zie blauwe map van het administratief dossier). Dat u uit eigen initiatief ervoor opteerde om op die plekken te gaan werken volgend op de beweerde incidenten, is niet geloofwaardig. Hiermee geconfronteerd, argumenteerde u dat u daar wel moest gaan werken om inkomsten te genereren (CGVS, p.17), hetgeen echter allerm minst kan overtuigen. Zowel uw familie als die van uw vriendin boerden goed op financieel vlak en hadden u met gemak kunnen bijstaan (CGVS, p.6; CGVS P. W. N. M., p.5).

Ten tweede wordt uw beweerde vrees voor vervolging en/of ernstige schade zeer sterk ondermijnd door de verplaatsingen van u en uw partner.

Enerzijds is het bevreemdend dat uw vriendin N. een plezierreisje naar Mexico maakte, twee weken nadat zij zou zijn aangevallen (CGVS, p.12; CGVS P. W. N. M., p.9). Dat zij El Salvador verlaat en er kort daarna naartoe terugkeert, doet dan ook vragen rijzen bij de ernst en de geloofwaardigheid van de

door u geschetste incidenten met El Chowi, gezien jullie beiden stelden niet meer te kunnen terugkeren naar El Salvador uit angst daar gedood te worden door hem (CGVS, p.20; CGVS P. W. N. M., p.12). Daarnaast zijn uw eigen verklaringen omtrent die Mexicoreis zeer dubieus. Zo haalt u aanvankelijk aan dat die reis voor jullie beiden bedoeld was en laat u uitschijnen dat u zelf meegereisd bent daarheen (CGVS, p.11). Nadien zegt u dat dat een verspreking was en verder ontkent u dat u bent meegereisd naar Mexico door te wijzen op de visumplicht voor Salvadoranen aldaar (CGVS, 11, 18-19). Om dit te verifiëren, werd er u gewezen op uw vorige paspoort (het paspoort waarmee u naar België reisde vroeg u pas later aan) waarin dan cf. uw verklaringen géén Mexicaanse visa en in- en uitreisstempels zouden moeten staan. Hierop antwoordde u dat u dat eerdere paspoort niet meer in uw bezit heeft, omdat uw hond het zou hebben stukgebeten (CGVS, p.19). Verbazingwekkend genoeg verkeerde u dan toch in de mogelijkheid om na het persoonlijk onderhoud aan het CGVS foto's over te maken van dat eerdere paspoort, weliswaar niet het volledige, maar slechts de voorflap en twee pagina's daarvan (zie groene map administratief dossier). Om na te gaan waarheen u met dat vorige paspoort gereisd bent, dient het CGVS echter zicht te hebben op alle pagina's ervan. Dit alles doet vermoeden dat sommige zaken in uw paspoort doelbewust tracht te verhullen voor de Belgische asieldiensten, hetgeen andermaal uw geloofwaardigheid op de helling zet.

Anderzijds is het opmerkelijk dat u zich op 18 januari 2020 samen met uw partner naar een publieke markt begaf (CGVS, p.12). Mits de eerdere, vermeende gebeurtenissen – u zou een week daarvoor op gewelddadige wijze zijn aangevallen (CGVS, p.12) – kan absoluut niet worden aangenomen dat u zichzelf danig in de schijnwerpers plaatste. Bovendien blijkt uit uw verklaringen en het ingediende nieuwsartikel dat die markt een onveilige, en dus te mijden plaats is (CGVS, p.3 + zie groene map administratief dossier). Uw eerste uitleg, namelijk dat u aankopen moest doen voor de zaak en dat uw vriendin fruit wilde kopen om haar gedachten te verzetten, doet hier geen afbreuk aan en weegt niet op tegenover de eerdere problemen die u toen reeds zou hebben ervaren (CGVS, p.18). Uw tweede uitleg, dat jullie marktbezoek wel veilig was omdat dat overdag plaatsvond, ondergraaft dan weer de ernst van de incidenten waarvan u getuigde (CGVS, p.18). Op de keper beschouwd zouden jullie op dat moment reeds beslist hebben het land te ontvluchten; derhalve kan niet worden ingezien waarom u nog moest werken en uw vriendin zo'n niet-essentiële verplaatsing moest doen, hetgeen wederom vragen doet rijzen bij de ernst van uw beweerde moeilijkheden (CGVS, p.18).

Ten derde moet worden vastgesteld dat uw reis naar België een duidelijk gepland karakter heeft. Gevraagd wanneer u de beslissing nam om uw land van herkomst te verlaten, antwoordde u dat het op 11 januari 2020 was (CGVS, p.13). Ofschoon u uw nieuwe paspoort reeds op 17 januari 2020 verkreeg, nam u pas op 10 februari 2020 het vliegtuig naar België (zie groene map administratief dossier). Het gegeven dat u ruim een maand wachtte alvorens El Salvador te verlaten, is niet in overeenstemming met uw beweerde vrees voor vervolging en/of ernstige schade. U verklaarde immers dat u in het verleden naar verschillende andere landen in Centraal-Amerika gereisd was zonder daarvoor een paspoort nodig te hebben (CGVS, p.8), waaruit blijkt dat u met gemak eerder uit El Salvador had kunnen vertrekken, indien dat werkelijk noodzakelijk was. Dat u daar niet aan gedacht had, is weinig aannemelijk, dat u daar niet te veel geld aan wilde besteden, evenmin (CGVS, p.14). Naar alle waarschijnlijkheid zou een reis naar een nabijgelegen land u minder gekost hebben. Dit alles terzijde, moet worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen over uw laatste verblijfsplaatsen in El Salvador uiterst contradictoir zijn. Op het persoonlijk onderhoud stelde u dat u en uw vriendin van 11 tot 18 januari 2020 in een ander appartement woonden en jullie vervolgens drie weken in verschillende hotels bleven (CGVS, p.4). Uw partner verklaarde echter dat jullie van 18 tot 21 januari 2020 in een appartement verbleven (Torre 91), en pas daarna op hotel gingen (CGVS P. W. N. M., p.4). Ten overstaan van de DVZ schetste u dan weer een volledig andere versie en zouden jullie dan weer twee weken in een appartement gewoond hebben en daarna slechts twee weken in hotels verbleven hebben (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Gepeild naar de namen van die hotels, moest u eerst het antwoord schuldig blijven, om vervolgens te stellen dat u zich louter de namen El Senorial en La Pradera kan herinneren (CGVS, p.5). Wanneer dezelfde vraag aan uw vriendin gesteld werd, antwoordde zij dat zij enkel de naam van het laatste hotel nog wist, namelijk Mas Ferrer (CGVS P. W. N. M., p.4). Het feit dat u en uw partner niet met enige consistentie zicht bieden op jullie verblijfsplaatsen in de maand vóór het vertrek naar België roept ernstige twijfels op omtrent de waarachtigheid van uw verklaringen.

Tot slot is het frappant dat u in het gehele tijdsbestek vanaf augustus 2019 tot en met februari 2020 nooit aangifte gedaan hebt bij de politie of het openbaar ministerie in El Salvador (CGVS, p.19). Hiermee geconfronteerd, stelde u enerzijds dat u dat niet deed omdat dat volgens uw oom, de militair, niets zou uithalen (CGVS, p.19).

Het loutere feit dat u daar met uw oom eens over sprak, toont bezwaarlijk aan dat u na de vermeende bedreigingen op eigen initiatief hulp wilde zoeken bij de Salvadoraanse autoriteiten, hetgeen een logische stap zou zijn na het ervaren van dergelijke incidenten. Dat u hiertoe geen enkele poging ondernomen hebt, ondermijnt wederom de ernst en de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Uw verdere uitleg als zou u geen klacht kunnen neerleggen omdat u niet de eigenaar was van die cafés (CGVS, p.19), kan evenmin overtuigen, daar uit uw verklaringen blijkt dat de zogezegde bedreigingen duidelijk aan uw persoon gericht waren. Bovendien betreft dit louter een veronderstelling, aangezien u nooit zelf een inspanning geleverd heeft om aangifte te doen en u dus ook niet kunt weten hoe de autoriteiten desgevallend zouden reageren. Uw tegenargument, namelijk dat u weliswaar eenmaal naar de politie gebeld heeft toen de vensters van uw auto beweerdelijk kapotgeslagen waren en de politie u via de telefoon afraadde aangifte te doen, kan deze vaststelling niet vergoelijken (CGVS, p.19). Dit is louter een losse bewering en geeft bovendien geen enkele blijk van een ernstige, formele aangifte, noch van enig document ter staving hiervan. U legt dan ook geen enkel begin van bewijs neer voor de persoonlijke problemen die zouden hebben geleid tot uw vlucht uit El Salvador.

De som van bovenstaande vaststellingen laat niet toe geloof te hechten aan uw asielmotieven. Derhalve kan er u noch de status van vluchteling in de zin van de Conventie van Genève, noch de status van subsidiair beschermde, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, worden toegekend.

De overige documenten die u indiende kunnen bovenstaande conclusies niet ombuigen. Uw recent paspoort en uw Salvadoraanse identiteitskaart bieden zicht op uw identiteit en nationaliteit, elementen die momenteel niet ter zake doen. Het feit dat uw vriendin een rijbewijs en een diploma communicatie had, wordt evenmin betwist. Wat de foto van een auto met blikshade betreft, moet worden onderstreept dat op geen enkele wijze kan worden aangetoond wat deze schade heeft veroorzaakt. Bovendien kan aan dergelijke privéfoto's geen bewijswaarde gehecht worden, gezien het gemakkelijk manipuleerbare karakter ervan. Verder beelden de foto's van bars Terapia en La Veinte louter de gebouwen af, maar kunnen zij, zeker betreffende La Veinte, niet aantonen dat u daar gewerkt hebt (zie supra). Het tewerkstellingsattest van bar Terapia toont aan dat u in deze zaak gewerkt heeft, maar heeft geenszins betrekking op de betwiste, persoonlijke problemen die u daar zou gekregen hebben. Bovendien legt u, zoals eerder aangehaald, geen tewerkstellingsbewijzen neer van de andere werkplaatsen die u vermeldde. Het nieuwsbericht dat volgens u zou gaan over het aanhoudingsbevel tegen uw voormalige baas bij La Veinte vormt evenmin een begin van bewijs. Zoals eerder aangehaald, kunt u onvoldoende staven dat u daar effectief gewerkt heeft en, bovendien, vermeldt het artikel geenszins dat een van de personen cafébaas van La Veinte was. De overige nieuwsberichten die u indiende zijn van algemene aard daar zij geen betrekking hebben op de vermeende, persoonlijke gebeurtenissen die u inroept. De kopie van de overlijdensakte van uw vader, waaruit blijkt dat uw vader op 17 augustus 1992 om het leven kwam, heeft geen enkele betrekking op uw persoonlijke vluchtmotieven. De kopie van het overlijdensattest van uw partners moeder evenmin.

Uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud hebben geen betrekking op bovenstaande argumentatie, waardoor deze hier evenmin een ander licht op kunnen werpen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden

voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voor de volledigheid kan worden aangegeven dat het CGVS in het dossier van uw partner N. M. P. W. (CG: 20/12807; OV: 9.002.383) overging tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Een kopie van haar beslissing en de notities van het persoonlijk onderhoud bevindt zich in de blauwe map van het administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een beoordelingsfout aan en de schending van artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt enkele elementen uit het feitenrelaas van de bestreden beslissing te willen verbeteren, en met name dat Zona Rosa geen colonia is maar een zone waar veel mensen uitgaan, zijn vriendin op 9 december 2019 onderschept werd door twee personen, alsook dat hij niet in het Metrocentro had afgesproken met zijn oom, maar dat hij zijn oom van daar heeft opgeroepen.

Na de samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing en een theoretisch betoog over de principes voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming en de door hen geschonden geachte bepalingen en het zorgvuldigheidsbeginsel, gaat verzoeker in op de verschillende motieven in de bestreden beslissing op grond waarvan zijn relaas ongeloofwaardig wordt geacht en tracht hij deze motieven te weerleggen als volgt: “Verwerende partij kan niet worden gevolgd wanneer zij stelt dat verzoeker het adres van de bars niet kon weergeven. 1. Verzoeker heeft aangegeven dat de naamstraten in El Salvador minder worden gebruikt. Hij stelt dat de Boulevard waar de Bar Terapia gelegen is in de Zona Rosa, een uitgaanzone is gelegen en deze boulevard zo wordt genoemd. Hij voegt er wel aan toe dat de officiële naam Boulevar del Hippodromo is (zie p. 16). Dat de Bar Terapia inderdaad op die Boulevard gelegen is blijkt uit de printscreens gevoegd aan het administratief dossier. Dat is ook de reden waarom verzoeker stelt dat de Cervceria 20 op de Boulevard San Benito. Het blijkt ook uit de screenshot van google maps dat er meerdere plaatsen naar San Benito worden genoemd dicht bij deze bar. Uiteindelijk heeft verzoeker ook aangeduid dat de bar Los Torso dicht bij de wijk Cafetalon gelegen is, wat opnieuw blijkt uit de screenshot van google maps. Hieruit blijkt dat verzoeker, hoewel hij de plaatsen niet kan situeren met gebruik van straatnamen wel redelijk precies kan situeren ten opzichte van bekende plaatsen. Dat verzoeker geen foto's kon neerleggen of werkattesten is niet voldoende om te besluiten dat hij niet kan overtuigen dat hij daar heeft gewerkt. Verwerende partij is ook tegenstrijdig in haar motivatie, gezien zij enerzijds blijkt te twijfelen dat verzoeker ooit in de bar Terapia zou hebben gewerkt, en later in haar beslissing wel aangeeft dat het tewerkstellingsattest van de bar Terapia aantoont dat hij daar heeft gewerkt. Wanneer een verzoeker geen documenten neerlegt moet hem de gelegenheid worden geboden te overtuigen door zijn verklaringen. Hij werd niet grondig ondervraagd over zijn verschillende werken, de manier waarop hij deze jobs heeft gevonden en de precieze taken die hij moest uitvoeren. Het door verwerende partij gevoerde onderzoek is onvoldoende om te kunnen besluiten dat zijn verklaringen omtrent zijn werk niet geloofwaardig zouden zijn. 2. Verzoeker heeft aangeduid dat de naam van het bendelid die gedood werd in het persbericht werd hernomen, maar dat hij er niet op terugkwam. Het lijkt niet ongeloofwaardig dat hij aan de naam niet veel aandacht schonk.

Verwerende partij stelt dat de reden van de schietpartij voor verzoeker overduidelijk zou moeten zijn. Echter blijkt dat verschillende persartikels verschillende redenen hernemen, onder andere ook het feit dat de bendelid al in andere bars van de zone de klanten en de geranten lastig viel die dag (zie stuk 6). Men ziet niet in om welke redenen de verklaringen van verzoeker over dit incident onvoldoende zouden zijn om te overtuigen. 3. Naast het feit dat er in het totaal van de verklaringen van verzoeker misschien een tegenstrijdigheid kan plaatsvinden, moet de coherentie van de andere verklaringen van verzoeker ook in rekening worden genomen. Op dat vlak zijn er geen tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen. Op het einde van het interview werd hij nog eens gevraagd om specifiek toe te lichten hoeveel bendeleden aanwezig waren op de verschillende incidenten (zie p. 20). Er zijn geen andere tegenstrijdigheden te vinden. In het algemeen is verzoeker dus heel coherent in zijn verklaringen. Verzoeker bevestigt dat hij had begrepen dat hij op de DVZ moest spreken over wat hem persoonlijk overkwam. Hij dacht toen dat zijn partner haar eigen agressie en de miskraan zou melden. De partner van verzoeker meldt in het begin van haar persoonlijk onderhoud dat dit een element is die ontbreekt in haar eerste interview. Het is zeker begrijpelijk dat het voor de partner van verzoeker moeilijk is om over haar miskraan te spreken en dat het context van het eerste onderhoud op de DVZ, waar verzoekers om internationale bescherming worden gevraagd om hun relaas zo kort mogelijk te houden, niet ideaal is. 4. Verwerende partij blijkt geen rekening te houden met het feit dat er op 4 augustus een bendelid werd gedood wat de aandacht van de pers kreeg (zie stuk 6). In deze omstandigheid is het niet onlogisch dat een betrokken bendelid een tijdje deze zone vermijdt. Het is ook niet verrassend dat de bendeleden voorzichtig zijn en vluchten wanneer een veiligheidsagent hen met wapens bedreigt (zie onder Persoonlijk onderhoud, p. 10). Verwerende partij maakt een beoordelingsfout wanneer zij laat schijnen dat verzoeker zou hebben gezegd dat hij 20.000\$ moest betalen. Verzoeker heeft heel duidelijk uitgelegd dat er van hem werd verwacht dat hij de renta zou moeten gaan innen, maandelijks voor een bedrag van 20.000\$. De poging om zijn Facebookaccount te hacken ziet verzoeker als een poging om zijn locatie terug te vinden. 5. Verzoeker ging werken waar hij werk kon vinden. Het besef dat hij persoonlijk achtervolgd werd en dat het risico zo hoog was dat hij het land moest verlaten komt stapsgewijs aan. Het is na de aanval van 10.01.2020 dat hij beslist dat hij het land moet verlaten. De urgentie van het vertrek, die afhangt van de intensiteit van de bedreiging, wordt duidelijk na de bedreigingen van 18.01.2020. Eerder dacht verzoeker nog dat hij aan het gevaar zou kunnen ontsnappen door zijn gewoontes en zijn werkplaatsen te veranderen. Toen de partner van verzoeker op reis ging naar Mexico beseften zij nog niet dat het niet mogelijk zou zijn om in het land verder te verblijven. Ook toen verzoeker naar een openbare markt gaan op 18.01.2020 denken zij niet dat de intensiteit van het gevaar zo hoog is dat zij het land onmiddellijk zouden moeten verlaten. Verzoeker had toen het project om de hele procedure voor het bekomen van een visum af te leggen. Het is pas na 18.01.2020 dat het voor hen duidelijk blijkt dat zij de uitloop van deze procedure niet kunnen afwachten en zij een snellere oplossing moeten vinden. Dat verzoeker geen aangifte heeft gedaan moet worden onderzocht in het licht van het Salvadoraans context. In recente landeninformatie van de UK Home Office werd er het volgende gesteld over de mogelijke bescherming door nationale autoriteiten: '2.5.11. While the government has established a legal system to detect, prosecute and punish criminal acts, its effectiveness is undermined by low pay, a lack of resources, inefficiency and corruption which has resulted in low rates of conviction for various criminal acts. Therefore, in general, given the weaknesses in the criminal justice system and the size, capability and influence of the main gangs, while the state is likely to be willing it is unlikely to be able to provide effective protection. However, each case will need to be considered on its facts, taking into account the nature, capability and intent of the gang and the profile of person ' (p. 13). Omwille van de lage effectiviteit van de bescherming in El Salvador blijkt het dus dat er in het algemeen geen beschermingsmogelijkheid is tegen daden van bendes. Hoewel de Staat hiertoe wel bereid zou zijn, blijkt hij niet in staat te zijn deze bescherming te bieden. Het is dus niet ongeloofwaardig dat verzoeker zich niet richtte tot zijn nationale autoriteiten. 6. Verwerende partij is tegenstrijdig wanneer zij enerzijds geen geloof hecht aan de tewerkstelling van verzoeker in de bar Terapia, en anderzijds stelt dat het tewerkstellingsattest van de bar Terapia aantoonde dat verzoeker er heeft gewerkt. 7. Uit de landeninformatie blijkt dat terugkeer in El Salvador een complex gegeven is en dat het risico in geval van terugkeer door meerdere factoren wordt beïnvloed, waaronder het profiel, de redenen voor het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland, het land van verblijf... Een onderscheid moet worden gemaakt tussen personen die eerder problemen met bendes kenden en personen die geen problemen met bendes hebben gekend. Wat duidelijk blijkt is dat personen die voor hun vertrek veiligheidsproblemen kenden met bendes dezelfde problemen zullen kennen in geval van terugkeer (Coi 09.01.2020, pp. 11-12, pp 17-18, p. 21) en dat het louter verblijf in het buitenland het reeds bestaande risico zou kunnen verhogen (Coi 09.01.2020, p. 13, 14, 17 en p. 20). 8. Verzoeker meent dat zijn relaas geloofwaardig is. Hij werd dus reeds met de dood bedreigd en werd gevraagd om voor de bende de renta te innen, wat hij weigerde."

Verzoekende partij verwijst vervolgens naar artikel 48/3, § 2 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4.4. van de Kwalificatierichtlijn en stelt: *“Deze bepaling houdt een omkering van de bewijslast in, in die zin dat bij reeds ondergane vervolging of ernstige schade of bij ondergane bedreiging daarmee, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en na eventueel beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met hervormingsbevoegdheid, het tegenbewijs dient te leveren van “goede redenen” om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.*4. Aangezien de verklaringen van verzoekende partij aantonen dat zij reeds slachtoffer was van bedreigingen vanuit de pandilla moet worden vermoed dat deze bedreigingen opnieuw zullen plaatsvinden in geval van terugkeer. Dit wordt ook bevestigd door de beschikbare landeninformatie. Volgens De Coi Focus van de verwerende partij kan een doodsb bedreiging gemakkelijk worden uitgevoerd (COI 09.01.2020, p. 18). In het licht van de aangehaalde informatie kan dan ook worden aangenomen dat verzoeker een groot risico loopt om, in geval van terugkeer, door de bende vervolgd zullen worden.”

Verzoeker benadrukt vervolgens, verwijzende naar een arrest van het Hof van Justitie en de UNHCR *“Handbook and guidelines on procedures and criteria for determining refugee status”*, de nood aan een toekomstgericht onderzoek betreffende de nood aan internationale bescherming, waarbij alle cumulatieve aspecten van de persoonlijke omstandigheden in overweging worden genomen, inclusief het bezit van een risicoprofiel.

Verzoeker argumenteert vervolgens dat er in El Salvador geen effectieve overheidsbescherming aanwezig is en citeert de UNHCR *“Guidelines”* van 2016 en COI Focus van 9 januari 2020, alsook twee tussenkomsten van het UNHCR voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en de Amerikaanse rechtbanken en een rapport van de UK Home Office.

Met betrekking tot het intern vluchtalternatief argumenteren verzoekers als volgt: *“Ook een hervestiging op een andere locatie in El Salvador kan verzoekende partij evenwel geen veiligheid bieden. Bij een hervestiging zullen verzoekers het voorwerp vormen van een onderzoek door de daar aanwezige bendeleden. Het zeer recente rapport van Human Rights Watch. *Deported to Danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse* van februari 2020 bevestigt dat interne hervestiging uiterst moeilijk en gevaarlijk is “...” (p. 51 en 69-70). Verzoekende partij is dan ook van mening dat de specifieke gebeurtenissen die zij onderging in El Salvador ertoe leidt dat zij in geval van terugkeer naar El Salvador een reëel risico loopt om als gevolg hiervan vervolgd of ernstig geschaad te worden, zonder dat zij zich elders in El Salvador aan dit gevaar kan onttrekken.”*

Wat de vervolgingsgrond en de link met de Vluchtelingenconventie betreft, wijst verzoeker erop dat wat betreft de interpretatie van de criteria van de Conventie van Genève de Vreemdelingenwet volgende preciseringen bevat: (citaat artikel 48/3 § 4, e) en 48/5 § 1). Hij vervolgt zijn betoog als volgt: *“Uit verschillende bronnen blijkt dat de bendes in El Salvador niet als louter gemeenrechtelijke criminele actoren opereren, maar dat zij wel degelijk de voorbije jaren in grote mate gepolitiseerd zijn en als een parallelle autoriteit, naast de staat, functioneert:« Selon un rapport de la CEAR paru en 2019, la dernière décennie a vu la consolidation des gangs comme pouvoir parallèle aux Etats d'Amérique centrale. » (COI Focus Veiligheidssituatie, p. 15). De bendes in El Salvador vormen zonder enige twijfel een actor bedoeld in artikel 48/5, § 1, b) of c) van de Vreemdelingenwet”(...) According to unverified estimates cited by the UN special rapporteur for extrajudicial, summary or arbitrary executions, approximately 60.000 gang members reportedly operate in 247 of the 262 municipalities in the country. Stale authorities have been largely ineffective at protecting the population from gang or private violence, and Salvadoran security forces have themselves committed extrajudicial executions, sexual assaults, enforced disappearances, and torture throughout the country.” (HRW, *Deported to danger*, p. 51). Een vorm van verzet tegen deze autoriteit vormt wel degelijk de uiting van een politieke overtuiging, met name het standpunt dat men de bendes niet in deze positie wil bestendigen. De vervolging door de bende die verzoekende partij vreest, is in wezen geen vervolging om louter economische of criminele redenen, maar is wel degelijk een vervolging die het vervolg is van een (politieke) verzetsdaad ten opzichte van de autoriteit van de bende. Het UNHCR benadrukt in haar Richtlijnen over El Salvador van 2016, onder de titel *“Refugee Protection under the 1951 Convention: “...”* (p. 28-29).” Verzoeker stelt vervolgens dat het UNHCR exact hetzelfde besluit in haar Richtlijnen over Honduras van 2016 en Guatemala van 2018, twee landen die eveneens geteisterd worden door bendegeweld, alsook in haar algemene Richtlijnen over vervolging door criminele bendes van 2010: *“...”* (UNHCR. *Guidance Note on Refugee Claims Relating to Victims of Organized Gangs*, Geneva. March 2010, § 45-46). Vervolgens citeert verzoeker de UNHCR Richtlijnen over de vervolging door criminele bendes en concludeert hij dit onderdeel als volgt: *“Verzoekende partij vreest dan ook wel degelijk vervolging omwille van haar**

politieke overtuiging, in de zin van de Conventie van Genève. Verzoeker maakt ook deel van de sociale groep van de leden van de hardcore beweging. Deze groep deelt kenmerken die niet aangeboren zijn maar zo essentieel blijken voor hun persoonlijkheid dat er niet kan worden verwacht dat zij hiervan afstand zouden nemen (zie stuk 7). Zij worden ook als een (afwijkende) sociale groep door de rest van de maatschappij beschouwd. Sowieso moet de ernst van het risico ook onderzocht worden op basis van artikel 48/4, §2, b). Gezien de beschikbare informatie blijkt dat het risico zeker voldoende ernstig om in aanmerking te komen als ernstige schade op basis van artikel 48/4, §2, b)."

Met betrekking tot de interpretatie van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet, argumenteert verzoeker als volgt: "In haar arrest in de zaak C-285/12 de dato 30 januari 2014 naar aanleiding van een prejudiciële vraag gesteld door de Raad van Staat in de zaak *Aboubacar Diakité contre Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides* heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat die notie onafhankelijk dient geïnterpreteerd te worden van het internationaal humanitair recht: (...) In zijn Conclusie voorgesteld op 18 juli 2013, had de Advocaat-Generaal, Paolo Mengozzi, ook al gepleit voor een interpretatie van de notie beschreven in 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet onafhankelijk van het internationaal humanitair recht. Verder had hij meer uitleg gegeven over de manier waarop die notie, volgens hem, diende te worden geïnterpreteerd en had hij wat dat betreft de mening geuit dat het onderzoek van de intensiteit van het geweld en van het risico die daaruit voortvloeit voor de aanvrager een centrale rol speelde, terwijl de identificatie en kwalificatie van de feiten die de aanleiding van het geweld vormen van minder groot belang was: (...). In haar « Note sur l'interprétation de la notion de 'conflit armé interne' visée par l'article 15, c) de la Directive Qualification dans le cadre de l'affaire C-285/12 pendant à la Cour de justice de l'Union européenne »° had de UNHCR het standpunt geuit dat mensen blootgesteld kunnen worden aan een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld, los van het feit dat de context al dan niet als « gewapend conflict » gedefinieerd wordt: (...). In de COI Focus over de veiligheidssituatie in Salvador wordt er een compilatie van uiteenlopende analyses over de aard van het geweld aangegeven (zie pp. 6-7) maar wordt er geen specifieke analyse gemaakt van de kwalificatie van deze situatie ten opzichte van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (omzetting van artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake nonnen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, verder kwalificatierichtlijn). Bij het lezen van de beslissing is het echter wel duidelijk dat verwerende partij van oordeel is dat er geen gewapend conflict is in El Salvador. Bij raadpleging van deze bronnen blijkt dat zij de veiligheidssituatie in El Salvador niet beoordelen in het licht van artikel 15 c) van de kwalificatierichtlijn of 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De notie van gewapend conflict zoals bedoeld in deze bepalingen moet echter autonoom worden toegepast en niet naar analogie met de definitie van de notie gewapend conflict in het kader van het internationaal humanitair recht. Het blijkt echter dat de veiligheidssituatie, de tactieken, strategieën en doelwitten van de bendes in Salvador na 2015 sterk evolueerde (zie stukken 5 en 6). Daar waar zij vroeger voornamelijk criminele doelen hadden blijkt dat zij nu ook politieke ambities hebben en controle wensen te hebben over regio's en gebieden en vooral bevolkingen. Zij zijn ook de directe strijd aangegaan met de officiële veiligheidsdiensten van het land. Als reactie hebben de autoriteiten steeds meer het leger ingezet tegen de bendes en hebben ze de grondwettelijke vrijheden op algemene wijze beperkt. Dit brengt verschillende instanties tot de conclusie dat de veiligheidssituatie in El Salvador geëvolueerd is van wijdverspreide criminaliteit naar een gewapend conflict tussen de bendes onderling en tussen de bendes en de overheid. De bendes in Salvador hebben een zekere organisatie, er wordt geschat dat er 60.000 leden zijn, die toegang hebben tot wapens die gebruikt worden in gewelddadige acties tegen de bevolking enerzijds en de overheid anderzijds, en de ambitie hebben om territorium en bevolkingen te controleren. Het niveau van het geweld is op het niveau of zelfs hoger dan het niveau van geweld in bepaalde conflictzones. Dit wordt unaniem erkend door alle gebruikte bronnen, los van de kwalificatie die wordt gegeven aan de veiligheidssituatie. Het niveau van geweld heeft ook diepgaande gevolgen op het publiek leven, van beperkingen in mobiliteit van burgers tot een groot aantal gedwongen verplaatsingen (jaarlijks 4 à 5% van de bevolking). De defensie-minister van El Salvador heeft zelf de veiligheidssituatie in El Salvador als gewapend conflict gekwalificeerd (stuk 7) : *Segun el ministro salvadoreño de la Defensa, David Munguía, el país vive un conflicto armado de "baja intensidad" por los constantes enfrentamientos entre las fuerzas armadas y las estructuras criminales*, vrij vertaald : Volgens de Salvadoraanse Minister van Defensie, is er in het land een gewapend conflict van lage intensiteit omwille van de constante confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en de criminele structuren. In een Policy Brief van november 2018 (stuk 8) heeft de GïWPS de situatie in El Salvador grondig onderzocht in het licht van de definitie van een gewapend conflict in het internationaal humanitair recht om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen zijn om te

besluiten dat ook in internationaal humanitair recht de situatie als een gewapend conflict moet worden gekwalificeerd. Aangezien het bestaan van hoge aantallen slachtoffers, het inzetten van het leger tegen de bendes, de gebruikte strategieën en tactieken van zowel de bendes en de overheid, de niveau van organisatie van de bendes, hun effectieve territoriale controle, het impact van de veiligheidssituatie op het leven van de burgers en op het publiek leven in het algemeen moet er worden besloten dat er in El Salvador een conflict plaatsvindt in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en van artikel 15, c) van de kwalificatierichtlijn. De ernst van het geweld in Salvador wordt gedocumenteerd in de door verwerende partij neergelegde informatie. El Salvador is één van de gevaarlijkste landen ter wereld, waarschijnlijk het gevaarlijkste land ter wereld. Niemand, behalve de hoogste sociale klassen, kan aan de invloed en de gewelddaden van de bendes ontsnappen. Verzoekende partij vertoont ook persoonlijke omstandigheden die het risico voor haar om het slachtoffer te worden van het bendegeweld in El Salvador verhogen: -zij heeft het land verlaten en zal door de bendes onderzocht worden in geval van terugkeer, wat waarschijnlijk andere omstandigheden aan het licht zal brengen, zoals het feit dat hij in het buitenland verbleef wat al de indruk zal geven dat zij over voldoende financiële middelen beschikken en zal van hen een doelwit maken voor afpersing en het daarmee gepaard gaande geweld - zij was eerder al het slachtoffer van de bendes in El Salvador; Om deze redenen moet het statuut van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet worden toegekend."

Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te hervormen en hem de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen, hem in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, en in uiterst ondergeschikte orde het dossier terug te verwijzen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. de bestreden beslissing;
2. bewijs dat verzoekende partij over de juridische tweedelijnsbijstand beschikt;
3. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Submission by the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees in the case of S.M. v. Spain (Appl. No 29659/16) before the European Court of Human Rights, 30 January 2017, available at: <https://www.refworld.org/docid/588f614c4.html>;
4. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), BRIEF OF AMICUS CURIAE UNITED NATIONS HIGH COMMISSIONER FOR REFUGEES IN SUPPORT OF PLAINTIFFS- APPELLEES in the case GRACE, et al, Plaintiffs-Appellees, v. WILLIAM P. BARR, ATTORNEY GENERAL, et al., Defendants-Appellants., 31 July 2019, No. 19- 5013, available at: <https://www.refworld.org/docid/5d7a0e544.html> (fragmenten, pp. 15- 24);
5. Krantenartikelen over de schietpartij van 4 augustus 2019.

3. Aanvullende nota's

Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 27 april 2021 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de volgende informatie ter kennis wordt gebracht: COI Focus "El Salvador: Situation Sécuritaire" van 12 oktober 2020 (hyperlink) en COI Focus: "El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire" van 17 december 2020 (hyperlink).

Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota dd. 20 mei 2021 neer met betrekking tot de ontvankelijkheid van het beroep.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Ontvankelijkheid van het middel

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen

een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissingen ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreft. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de aangevoerde schending van de rechten van de verdediging stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoeker niet aangeeft hoe de rechten van de verdediging concreet geschonden zouden zijn door de bestreden beslissing zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is ((RvS, nr. 165.291 van 29 november 2006; RvS, nr. 163.900 van 20 oktober 2006; RvS, nr. 115.139 van 28 januari 2003; RvS, nr. 119.398 van 15 mei 2003; RvS, nr. 106.104 van 26 april 2002).

Wat de door verzoeker neergelegde nota met betrekking tot de ontvankelijkheid van het beroep betreft, stelt de Raad vast dat uit de toegevoegde documenten blijkt dat Bpost zich excuseert voor het niet afgeven van het ontvangstbewijs van de aangetekende zending van de bestreden beslissing die op 12 februari 2021 zou zijn aangeboden op de gekozen woonplaats van verzoeker en verder bevestigt dat de aangetekende zending pas op 19 januari 2021 in ontvangst werd genomen. Verwerende partij verklaart ter terechtzitting zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad. Gelet op het voorgaande komt de Raad tot de vaststelling dat een geldige kennisgeving slechts plaatsvond op 19 januari 2021 en dat het beroep derhalve tijdig is.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal *in casu* beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

6.2. Verzoekers vluchtmotieven kunnen als volgt worden samengevat. Volgens zijn verklaringen werkt verzoeker als gerant in de bar Terapia in de Zona Rosa in San Salvador. Op 4 augustus 2019 zet hij twee bewapende klanten buiten waarna er één van hen nadien wordt gedood door de security-agent van een andere bar. Op 10 september 2019 wordt verzoeker benaderd door één van de twee buitengezette klanten, een bendelid van bende 18 met de bijnaam El Chowi. Deze beschuldigt verzoeker ervan schuld te hebben aan de dood van zijn kompaan en maakt aanstalten om verzoeker te slaan. Op 15 september 2019 probeert El Chowi opnieuw de bar binnen te geraken en wanneer dit niet lukt wacht hij verzoeker op aan de parking, waar hij hem bedreigt. Omwille van het gevaar neemt verzoeker ontslag bij Terapia en start hij op 1 oktober 2019 met een nieuwe job bij de drankgelegenheid La Veinte in de wijk San Benito in San Salvador. Zijn vriendin wordt regelmatig door een Honda Civic wagen gevolgd. In november 2019 komt El Chowi met twee kompanen naar La Veinte. Verzoeker kan zich verschuilen maar de ruiten van zijn wagen worden kapotgeslagen.

Op 16 november 2019 neemt verzoeker ontslag bij La Veinte en op 1 december 2019 begint hij als gerant te werken bij Los Toros, een bar in de wijk El Cafetalon. Op 9 december 2019 wordt zijn vriendin N. agressief lastig gevallen door een man die naar verzoeker vraagt. N. heeft hierop een accident met de wagen en krijgt een miskraam. Op 11 januari 2020 is verzoeker aan het werk in Los Toros wanneer hij El Chowi en drie andere personen in de zaak opmerkt. Bij zijn vertrek uit de zaak wordt verzoeker aangevallen en fysiek mishandeld. Zijn aanvallers eisen van hem dat hij 20 000 dollar aan renta int voor de bende. Verzoeker bespreekt de gebeurtenissen met een oom die militair is, en beslist het land te verlaten. Verzoeker en N. verhuizen naar een ander appartement in de wijk El Escalon. Op 18 januari 2020 gaan verzoeker en N. boodschappen doen op de markt. Bij hun terugkeer blijkt dat El Chowi en een handlanger zich hebben verstopt in hun wagen. Verzoeker wordt aangemaand de 20 000 dollar renta te verzamelen in El Escalon. Eén van de bendeleden probeert zijn vriendin aan te randen. Verzoeker en zijn vriendin besluiten naar België te vluchten. Op 21 januari 2020 verlaten ze hun appartement en verbleven ze in verschillende motels. Op 9 februari 2020 vertrekken ze uit El Salvador.

6.3. Na grondige analyse van het administratief dossier, de verklaringen van verzoekers tijdens de persoonlijke onderhouds bij het CGVS, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad het volgende vast.

In de bestreden beslissing wordt de door verzoeker voorgehouden tewerkstelling in de bars Terapia, Cervceria El Veinte en Los Toros in twijfel getrokken omdat verzoeker de exacte adressen van deze etablissementen niet kan geven en omdat hij geen foto's of attesten neerlegt die zijn tewerkstelling kunnen staven. Voor wat betreft de adressen, stelt de Raad vast dat verzoeker de bars kon situeren aan de hand van de namen van de wijken en de hoofdstraten (notities PO, p. 14, p. 16) en dat het aannemelijk is dat verzoeker het exacte adres niet hoefde te kennen om er werkzaam te zijn. Betreffende de foto's en tewerkstellingsattesten stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde de tewerkstellingsbewijzen van zijn laatste twee jobs nog niet te hebben kunnen afgeprint, maar er wel over te beschikken in zijn emails (notities PO, p. 3). Op basis van zijn verklaringen over zijn tewerkstelling zou het dan moeten gaan over attesten betreffende zijn tewerkstelling bij El Veinte en Los Toros. Later in het gehoor verklaart verzoeker dat het moeilijk zal zijn om aan deze attesten te geraken, omdat de eigenaar van El Veinte vervolgd wordt voor drugshandel en de eigenaars van Los Toros zich in de Verenigde Staten bevinden (notities PO, p. 14), hetgeen moeilijk te verenigen valt met zijn eerdere verklaring dat hij reeds over de attesten beschikte in zijn mailbox. Verzoeker verklaart dan dat hij zal proberen foto's van zichzelf in die drie bars te bemachtigen en dat dit normaal gezien moet lukken aangezien hij de foto's postte op zijn Instagram (notities PO, p. 14). Nog nadien verklaart verzoeker nogmaals dat het moeilijk zal zijn om aan de attesten te geraken, doch dat hij deze zal proberen te bemachtigen en anders de foto's zal neerleggen (notities PO, p. 18). De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker geen attesten of foto's neerlegt die zijn werkzaamheden bij deze twee etablissementen kunnen staven, ondanks zijn eerste verklaring dat de attesten wel bestaan, en nadien zijn andere verklaringen dat hij over foto's beschikt die hij zou neerleggen. De Raad concludeert dat verzoeker incoherente verklaringen aflegt over het al dan niet bestaan van documenten die zijn tewerkstelling in beide bars zouden aantonen, en uiteindelijk geen enkel documentair bewijs indiende betreffende zijn tewerkstelling bij El Veinte en Los Toros. Verzoeker heeft dus niet aangetoond dat hij werkelijk bij de laatste twee bars werkzaam was. Waar in het verzoekschrift wordt aangehaald dat de beslissing tegenstrijdig is voor wat betreft het feit of er al dan niet geloof wordt gehecht aan de tewerkstelling van verzoeker bij Terapia, merkt de Raad op dat er in de beslissing vooral de nadruk wordt gelegd op het feit dat verzoeker zijn tewerkstelling bij El Veinte en Los Toros niet heeft aangetoond, hoewel er ook twijfels worden geuit betreffende zijn werk bij Terapia. In de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat *“Wat er ook van zij, blijkt dat u niet terdege kunt aantonen dat u in de laatste twee voorheen vermelde bars gewerkt hebt. Aangezien een groot deel van uw vermeende problemen daar plaatsgevonden hebben, dient het CGVS enige terughoudendheid te koesteren wat betreft deze asielmotieven”*. In zoverre het door verzoeker neergelegde tewerkstellingsattest van La Terapia aantoont dat hij er tewerkgesteld was, heeft dit evenwel, zoals terecht gesteld in de bestreden beslissing, geen betrekking op de persoonlijke problemen die verzoeker daar zou gekregen hebben en die wel degelijk betwist worden door verwerende partij. Voor zover er interne tegenstrijdigheid zou schuilen in de twijfels geuit bij verzoekers werkzaamheden enerzijds en de vaststelling dat het tewerkstellingsattest aantoont dat hij werkte als gerant voor La Terapia, wijst de Raad er op dat dit in geen geval afbreuk doet aan de pertinente motieven met betrekking tot het gebrek aan bewijs van verzoekers tewerkstelling in de ander bars en het gegeven dat uit dit attest de beweerdde problemen met het bendelid niet kunnen blijken. In dit verband stelt de Raad vast dat de foto's neergelegd met betrekking tot de bars La Terapia en La Veinte slechts de buitenkant van deze bars afbeelden en er geen foto's worden neergelegd waaruit kan blijken dat verzoeker in deze bars actief

was, zoals hij nochtans had aangekondigd tijdens het persoonlijk onderhoud. Waar verzoeker nog argumenteert dat bij gebreke aan documenten verzoeker de gelegenheid dient te krijgen te overtuigen met zijn verklaringen en over zijn tewerkstelling dient te worden ondervraagd, wijst de Raad er op dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat het belang van het voorleggen van deze documenten door de dossierbehandelaar van verwerende partij werd benadrukt en dat hem wel degelijk vragen werden gesteld over deze bars, de wijk waarin zij gelegen waren en de manier waarop de bendeleden er konden binnenkomen (notities PO, p. 14). De Raad verwijst in deze opnieuw de hoger vastgestelde incoherente opmerkingen van verzoeker betreffende de documenten waarover hij zou beschikken en wijst er op ook op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de analyse van de door verzoeker verklaarde problemen met bende 18, en niet zijn tewerkstelling als dusdanig, de determinerende motieven van de bestreden beslissing vormen alsook van het arrest van de Raad, zoals kan blijken uit wat hierna volgt.

Betreffende deze door verzoeker aangehaalde problemen, stelt de bestreden beslissing dat de kennis van verzoeker over het incident dat alles in gang zette, met name de dood van een kompaan van El Chowi in de buurt van zijn bar, tekort schiet: *“Gevraagd naar de identiteit van het gedode bendelid moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.16), dat terwijl zijn naam (Baltimore Saravia Vasquez) letterlijk geschreven staat in het nieuwsbericht dat u indiende en de politie u naar eigen zeggen was komen vragen of deze persoon u bekend was (CGVS, p.9; CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). De reden van zijn dood zou volgens u een discussie met de securityagenten geweest zijn (CGVS, p.9). Verder gepeild hiernaar, stelde u dat het bendelid in kwestie een wapen droeg in een nabijgelegen bar (CGVS, p.16). Volgens het nieuwsbericht dat u indiende, daarentegen, werd de persoon in kwestie beschoten omdat hij er poogde diefstal te plegen (zie groene map administratief dossier). Dat u niet op de hoogte bleek te zijn van zijn naam en de aanleiding tot het incident, is zeer merkwaardig. Immers zou de dood van dat bendelid de oorsprong zijn van uw latere problemen en is het meer dan logisch dat u zich over dergelijke zaken geïnformeerd zou moeten hebben (CGVS, p.9-13; CGVS P. W. N. M., p.13).”* Waar in het verzoekschrift wordt geponeerd dat het niet ongeloofwaardig is dat verzoeker aan de naam niet veel aandacht schonk, is de Raad van mening dat de dood van het betreffende bendelid voor verzoeker van cruciaal belang bleek, omdat deze gebeurtenis de oorsprong vormde van alle problemen. Dat verzoeker deze naam niet kent, en dit terwijl hij over persartikels beschikt die deze naam duidelijk vermelden, doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn problemen. Betreffende de reden van de schietpartij, wordt er in het verzoekschrift geargumenteed dat verschillende persartikels verschillende oorzaken vermelden. De Raad stelt vast dat de twee persartikels die door verzoeker werden neergelegd vermelden dat het vermoorde bendelid had geprobeerd diefstal te plegen in het etablissement, hetgeen leidde tot een conflict tussen hem en de beveiliging. Verzoeker verklaarde wel dat het bendelid een discussie had met de beveiliging (notities PO, p. 9) en dat volgens het persbericht het bendelid gedood werd omdat hij een wapen bovenhaalde (notities PO, p. 16), maar weet schijnbaar niet dat een verijdelde diefstal aan de oorzaak lag van het conflict. Dit gebrek aan kennis van verzoeker over de door hem neergelegde artikels over het incident hebben naar het inzien van de Raad wel degelijk een negatieve impact op de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over dit incident.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over het incident op 9 december 2019 waarbij de vriendin van verzoeker werd belaagd door een bendelid op een moto, een autoaccident kreeg en de daaropvolgende nacht een miskraam had. In het verzoekschrift poogt verzoeker deze omissie te verklaren door te stellen dat hij dacht hij enkel moest spreken over wat hem persoonlijk overkwam, en dat hij dacht dat zijn vriendin de eigen agressie en het miskraam zou vermelden. De Raad stelt echter vast dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel vermeldde dat zijn vriendin achtervolgd werd (vragenlijst CGVS, punt 3.5), en dus wel ook de feiten vermeldde die enkel haar overkomen waren. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker en zijn vriendin tijdens het persoonlijk onderhoud dat het incident van 9 december 2019 wel degelijk betrekking had op verzoeker zelf, en een bedreiging ten aanzien van hem vormde daar N. werd tegengehouden door een man die haar vroeg waar verzoeker was en waar hij werkte (notities PO, p. 11; notities PO partner, p. 14). Bovendien zijn, zoals de bestreden beslissing terecht vermeldt, de verklaringen van verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken bijzonder uitgebreid, waaruit blijkt dat hij ruim de tijd kreeg om zijn relaas te doen. De verklaring van verzoeker voor het niet vermelden van het incident van 9 december 2019 bij Dienst Vreemdelingenzaken kan dus geenszins overtuigen. Dat de partner van verzoeker het miskraam bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde omdat dit moeilijk voor haar was, is aannemelijk, maar dit verklaart niet waarom ze, los van het miskraam, het incident met het bendelid die haar vragen stelde over verzoeker niet vermeldde.

De bestreden beslissing vermeldt verder op goede gronden dat de handelswijze van verzoeker na de incidenten weinig aannemelijk is, daar verzoeker ondanks herhaaldelijke gewelddadige bedreigingen ervoor koos om aan het werk te blijven in het nachtleven: *“Ten eerste doet het bijzonder vreemd aan dat u steeds besloot in bars te blijven werken, dit nadat El Chowi u naar eigen zeggen reeds in het vizier had. Rekening houdend met uw bewering als zou hij u op 15 september 2019 bedreigd hebben en zijn wapen getoond hebben buiten aan bar Terapia, mag het verbazen dat u na uw ontslag opnieuw een job aannam in het uitgaansleven van San Salvador, meer bepaald in bar La Veinte (CGVS, p.9-10). U bleef daar zagezegd ettelijke weken aan het werk en vond het schijnbaar geen probleem om uw partner uit te nodigen en er feestelijkheden te organiseren met vrienden (CGVS, p.11). Dit valt maar moeilijk in overeenstemming te brengen met uw beweerde vrees voor El Chowi. De zone rond die tweede zaak zou immers ook onder de controle van de bende 18 vallen, zoals u verklaarde, en uit kaartgegevens blijkt dat La Veinte slechts op een steenworp van Terapia gelegen is (CGVS, p.15 + blauwe map administratief dossier). Een gelijkaardige opmerking kan worden gemaakt over uw volgende job bij Los Toros. Deze kroeg mag dan wel verder van voorgaande zaken gelegen zijn, toch verklaarde u dat ook deze in 18-gebied lag en dat dat een ‘bar van lagere kwaliteit is’ waar bendeleden gemakkelijk kunnen binnen geraken (CGVS, p.14 + zie blauwe map van het administratief dossier). Dat u uit eigen initiatief ervoor opteerde om op die plekken te gaan werken volgend op de beweerde incidenten, is niet geloofwaardig. Hiermee geconfronteerd, argumenteerde u dat u daar wel moest gaan werken om inkomsten te genereren (CGVS, p.17), hetgeen echter allerminst kan overtuigen. Zowel uw familie als die van uw vriendin boerden goed op financieel vlak en hadden u met gemak kunnen bijstaan (CGVS, p.6; CGVS P. W. N. M., p.5).”* Dat verzoeker werkte waar hij werk kon vinden, zoals wordt betoogd in het verzoekschrift, is niet voldoende om te verklaren waarom verzoeker, indien hij werkelijk in en vlakbij de bars waar hij werkte werd bedreigd, bleef werk zoeken in het nachtleven. Verzoeker heeft immers ook ervaring in de verkoop; hij werkte bij drie drankdistributeurs en heeft ook smeermiddelen en cursussen Engels verkocht (notities PO, p. 6). Dat verzoeker met gevaar voor zijn leven verplicht was om in bars te blijven werken, kan dus niet worden aangenomen. Waar verzoeker nog stelt dat het besef dat hij persoonlijk achtervolgd werd en dat het risico zo hoog was dat hij het land moest verlaten stapsgewijs aankwam, kan dit niet overtuigen. Verzoeker beweert immers tussen augustus en november 2019 verschillende bedreigingen door bendeleden te hebben meegemaakt in twee bars waar hij werkte, en dat zijn vriendin achtervolgd werd. Bovendien had hij al advies gevraagd aan zijn oom in verband met de beweerde problemen, die hem gezegd had dat het *“natuurlijk gevaarlijk was om te werken in een bar”*. Toch besloot hij om in december 2019 nog voor een derde bar te gaan werken. (notities PO, p. 9-11). Dergelijke handelswijze is weinig aannemelijk en strookt niet met de door verzoeker beweerde bedreigingen in de bars. De Raad acht het daarenboven niet aannemelijk dat verzoeker bleef verder werken in Los Toros nadat op 9 december 2019 zijn vriendin hardhandig werd aangepakt door een bendelid dat naar hem op zoek was, en hij op 11 januari 2020 aangevallen en bedreigd werd door de bendeleden bij het verlaten van de bar. Zij eisten van verzoeker dat hij renta voor hen zou innen. Verzoeker verklaart na het incident op 11 januari 2020 te hebben beslist het land te verlaten, en nam dit incident dus zeer serieus, doch stelt op 18 januari 2020 nog samen met zijn vriendin inkopen te zijn gaan doen omdat hij nog dingen nodig had voor de zaak (notities PO, p. 12). Met andere woorden, verzoeker nam na de beweerde gewelddadige gebeurtenissen van 11 januari 2020 en zijn besluit om het land te verlaten nog steeds geen ontslag uit de bar. Dit acht de Raad niet aannemelijk, daar alle incidenten die verzoeker tot dan zelf had meegemaakt plaatsvonden in de bars of bij het verlaten van de bar. De Raad merkt ten overvloede op dat verzoeker op 9 december 2019 door de vader van zijn partner werd ingelicht over het feit dat de bendeleden N. hadden lastig gevallen om te weten waar verzoeker was en dat zij hierdoor een accident had gehad. Verzoeker was op het moment van deze feiten in de bar en bleef, toen hij door de vader van N. werd ingelicht over de gebeurtenissen, verder werken (notities PO, p. 11). Dit acht de Raad weinig aannemelijk, daar de aanval op zijn vriendin voor verzoeker duidelijk maakte dat de bende naar hem op zoek was. Het is dan ook niet geloofwaardig dat hij op dat in de bar aanwezig zou blijven, gezien de risico's die hieraan verbonden waren. De bestreden beslissing vermeldt eveneens terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker en zijn partner, gezien het gevaar, zich nog naar de markt begaven om inkopen te doen: *“Anderzijds is het opmerkelijk dat u zich op 18 januari 2020 samen met uw partner naar een publieke markt begaf (CGVS, p.12). Mits de eerdere, vermeende gebeurtenissen – u zou een week daarvoor op gewelddadige wijze zijn aangevallen (CGVS, p.12) – kan absoluut niet worden aangenomen dat u zichzelf danig in de schijnwerpers plaatste. Bovendien blijkt uit uw verklaringen en het ingediende nieuwsartikel dat die markt een onveilige, en dus te mijden plaats is (CGVS, p.3 + zie groene map administratief dossier). Uw eerste uitleg, namelijk dat u aankopen moest doen voor de zaak en dat uw vriendin fruit wilde kopen om haar gedachten te verzetten, doet hier geen afbreuk aan en weegt niet op tegenover de eerdere problemen die u toen reeds zou hebben ervaren (CGVS, p.18). Uw tweede uitleg, dat jullie marktbezoek wel veilig was omdat dat overdag plaatsvond, ondergraaft dan weer de ernst van de incidenten waarvan*

u getuigde (CGVS, p.18). Op de keper beschouwd zouden jullie op dat moment reeds beslist hebben het land te ontvluchten; derhalve kan niet worden ingezien waarom u nog moest werken en uw vriendin zo'n niet-essentiële verplaatsing moest doen, hetgeen wederom vragen doet rijzen bij de ernst van uw beweerde moeilijkheden (CGVS, p.18)." Waar in het verzoekschrift wordt geargumenteed dat verzoeker en zijn vriendin de intensiteit van het gevaar niet zo hoog inschatten dat zij onmiddellijk het land moesten verlaten, wijst de Raad nogmaals op het gewelddadige en veelvuldige karakter van de door verzoeker voorgehouden incidenten. Er kan hierdoor moeilijk worden aangenomen dat verzoeker en zijn partner nog het risico zouden nemen om een markt met een slechte reputatie op het vlak van veiligheid te bezoeken. Aangaande het incident dat op 18 januari 2020 na het marktbezoek plaatsvond, merkt de Raad bovendien op dat verzoeker en zijn partner hierover geen gelijklopende verklaringen afleggen. Verzoeker verklaart dat de bedreigers achter zijn vriendin zaten (verklaring CGVS, punt 3.5.; notities PO, p. 12), terwijl zijn vriendin verklaart dat ze verplicht werd door de bedreigers om ook achterin de wagen te zitten (notities PO partner, p. 13). Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde problemen.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker uiteenlopende verklaringen aflegt over zijn pogingen om overheidsbescherming te verkrijgen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde verzoeker dat hij tweemaal had geprobeerd aangifte te doen bij de politie: eerst toen de ruiten van zijn wagen in november 2019 werden ingeslagen, en een tweede keer toen hij in januari 2020 bij het verlaten van de bar werd aangevallen en bedreigd (verklaring CGVS, punt 3.5.). Tijdens het persoonlijk onderhoud beweerde verzoeker echter dat hij enkel met de politie sprak toen zijn ramen waren ingeslagen (notities PO, p. 19).

Verder stelt de bestreden beslissing nog op goede gronden: *"Daarnaast zijn uw eigen verklaringen omtrent die Mexicoreis zeer dubieus. Zo haalt u aanvankelijk aan dat die reis voor jullie beiden bedoeld was en laat u uitschijnen dat u zelf meegereisd bent daarheen (CGVS, p.11). Nadien zegt u dat dat een verspreking was en verder ontkent u dat u bent meegereisd naar Mexico door te wijzen op de visumplicht voor Salvadoranen aldaar (CGVS, 11, 18-19). Om dit te verifiëren, werd er u gewezen op uw vorige paspoort (het paspoort waarmee u naar België reisde vroeg u pas later aan) waarin dan cf. uw verklaringen géén Mexicaanse visa en in- en uitreisstempels zouden moeten staan. Hierop antwoordde u dat u dat eerdere paspoort niet meer in uw bezit heeft, omdat uw hond het zou hebben stukgebeten (CGVS, p.19). Verbazingwekkend genoeg verkeerde u dan toch in de mogelijkheid om na het persoonlijk onderhoud aan het CGVS foto's over te maken van dat eerdere paspoort, weliswaar niet het volledige, maar slechts de voorflap en twee pagina's daarvan (zie groene map administratief dossier). Om na te gaan waarheen u met dat vorige paspoort gereisd bent, dient het CGVS echter zicht te hebben op alle pagina's ervan. Dit alles doet vermoeden dat sommige zaken in uw paspoort doelbewust tracht te verhullen voor de Belgische asiendiensten, hetgeen andermaal uw geloofwaardigheid op de helling zet."* Bij nalezing van de notities persoonlijk onderhoud stelt de Raad vast dat verzoeker in verband met de reis naar Mexico zei: *"Zij zei dat ze een vlucht voorzien had om samen met N. naar Mexico te gaan voor het eindejaar en zij vroeg of zij dat aan ons beiden cadeau kon doen zodat ik samen met haar kon gaan en ik zei "ja dat is een goed idee. Het ging mij trouwens ook geen geld kosten want ze deed die vlucht cadeau.(...) En wanneer wij terugkeerden – sorry wanneer zij terugkeerden (...)"* (notities PO, p. 11). Deze verklaringen wekken duidelijk de indruk dat verzoeker eveneens naar Mexico reisde. Hiernaar gevraagd later in het persoonlijk onderhoud, ontkent verzoeker dit en stelt hij enkel zijn partner en haar vriendinnen van en naar de luchthaven te hebben vervoerd. Wanneer de dossierbehandelaar dan opmerkt dat zijn verklaringen over deze reis niet geverifieerd kunnen worden omdat verzoeker zijn oude paspoort niet neerlegt, vertelt hij dat de hond zijn paspoort heeft stukgebeten en dat zijn moeder het niet terugvond (notities PO, p. 18-19). Deze verklaringen zijn al in het geheel niet overtuigend, en dat verzoeker na het persoonlijk onderhoud nog enkele pagina's van het paspoort overmaakte maar niet het geheel, bevestigt enkel dat zijn verklaringen over de Mexico-reis en zijn vroegere paspoort ongelooftwaardig zijn.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen besluit de Raad dat de commissaris-generaal op goede gronden heeft besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met de bende 18, zoals omstandig gemotiveerd in de bestreden beslissing omstandig.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat het voordeel van de twijfel verzoeker niet kan worden gegend.

6.4. De Raad stelt vast dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. Het volstaat niet om te verwijzen naar een algemeen profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in. Zoals hierboven uiteengezet, wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker werd bedreigd door de bende MS 18 in El Salvador. Er zijn verder geen andere concrete indicaties dat hij zou worden gevisieerd worden door de bendes. Verzoeker maakt dan ook geen gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde aannemelijk op grond van het feit dat hij een verhoogd risico zou lopen als persoon die in het verleden problemen had met of bedreigd werd door bendeleden.

Het feit dat hij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoeker zou kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus Retour 9 januari 2020, p. 20-21), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoeker niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratieachtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad brengt in herinnering dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het hebben van een migratieverleden. Verzoekers verblijf in België resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als personen die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer, volstaat niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging in de zin van artikelen 48/3 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van eerdere beweerde maar ongeloofwaardig bevonden problemen met bende 18 en/of het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven.

Indien zoals, *in casu*, is vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten, is een verder onderzoek van de materiële bestanddelen van de vluchtelingendefinitie niet langer noodzakelijk. Verzoekers betoog, onder verwijzing naar de geciteerde landeninformatie, dat de ernst van de incidenten die hij in het verleden heeft ondergaan niet mag onderschat worden en dat hij bij terugkeer een groot risico loopt om door de bende vervolgd te worden, is dan ook niet dienstig. Dit geldt ook voor het betoog dat verzoekers moeten worden beschouwd als persoon die een vorm van verzet pleegde tegen de bende als autoriteit; dat dit de uiting vormt van een politieke overtuiging en hij daardoor een vervolging vreest in de zin van de Conventie van Genève, dat er geen intern vluchtalternatief is en geen mogelijkheid tot bescherming vanwege de Salvadoraanse autoriteiten. Dit doet immers geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen waarbij besloten werd dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met bendeleden van bende 18 in El Salvador. Waar er nog geponeerd wordt dat verzoeker deel uitmaakt van de sociale groep van leden van de hardcore beweging, merkt de Raad op dat verzoeker dit niet heeft vermeld tijdens bij Dienst Vreemdelingenzaken of op het CGVS en dat hier verder ook niets over uiteengezet wordt in het verzoekschrift, zodat dit als een materiële vergissing in het verzoekschrift kan worden beschouwd.

6.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Waar in het verzoekschrift landeninformatie wordt geciteerd om aan te tonen dat zowel de bendes als de overheid in El Salvador zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies, toont verzoeker niet aan dat hij een individueel, reëel risico loopt om het slachtoffer hiervan te worden.

7.3. In zoverre verzoeker zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij werd geconcludeerd dat zijn verklaringen over de voorgehouden vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn en hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Verzoeker toont verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing. In zoverre verzoeker zich beroept op zijn hoedanigheid als terugkeerder en zijn verblijf in het buitenland om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, verwijst de Raad naar de overwegingen in punt 6.4 van dit arrest waarbij werd vastgesteld dat dat het loutere risico om met afpersing of beroving te worden geconfronteerd als dusdanig niet volstaat om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet in hoofde van verzoeker aan te tonen.

7.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat “*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*” (UNHCR, *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador* van maart 2016, p. 44-45 (hierna ‘UNHCR Guidelines’)). Dit wordt beaamd in het rapport “*An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*” van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “*highly targeted and individualized*” wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *Salvador Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019, p. 11-19; UNHCR *Guidelines*, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 15 juli 2019, p. 7-11; COI Focus *Salvador Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geïdendeerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verzoeker brengt geen elementen aan die het oordeel van de Raad op dit punt kunnen ombuigen. In zoverre verzoeker aanvoert dat uit de COI Focus “*Salvador Situation sécuritaire*” van 2019 blijkt dat meerdere bronnen, waaronder GIWPS en een artikel in het Journal of International Humanitarian Legal Studies de veiligheidssituatie in El Salvador als een gewapend conflict hebben gekwalificeerd en hij in het algemeen verwijst naar het hoge aantal slachtoffers en de diepgaande gevolgen van het geweld op het openbare leven in El Salvador, stelt de Raad vast dat de door hem geciteerde bronnen grotendeels dezelfde zijn als diegene waarop de bestreden beslissing gebaseerd is en dat hij geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador niet doelgericht maar willekeurig van aard zou zijn. Ook uit het door verzoeker geciteerde rapport van OSAC, het artikel van 30 november 2019 op de website foreignpolicy.com en het rapport Life under gang rule van International Crisis Group, allen eveneens geciteerd in de COI Focus “*Salvador Situation Sécuritaire*” van 12 oktober 2020, kan niet blijken dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geïdendeerd.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador is artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

8. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoeker de beweerdde problemen met de bende 18 niet aannemelijk maakt gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

9. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET